

Porvoon hiippakunnan piispa Bo-Göran Åstrandin saarna kirkolliskokouksen avajaismessussa Marian kirkossa 3.8.2021

Hyvän tekemisen käsi

Siinä hän, kolmetoistavuotias partiolainen, sitten istui piirretyn kätensä kanssa. Hän kirjoitti hyvän teon, jonka hän voi tehdä, jokaiseen sormeen. Kädellä voi lohduttaa, kädellä voi nostaa joltakulta lattialle pudonneen esineen, kädellä voi avata oven, kantaa jonkun laukkaa ja kädellä voi korjata rikkoutuneen tavaran. Käsiala oli ehkä huolimaton, mutta sanoma selvä: Voin siis muuttaa asioita arjessani. Minulla on hyvän tekemisen käsi.

Suomen partiolaisilla, kirkon tärkeällä yhteistyökumppanilla, on monta hienoa ja tärkeää tavoitetta. Eräs tavoite on, että partiolaisen on opittava hyvän tekeminen käytännössä. Tarpoja tekee tämän esimerkiksi piirtämällä kätensä ääriviivat paperille ja kirjoittamalla siihen minkälaisia hyviä tekoja voi tehdä.

Koronapandemian aikana sain kuulla vanhalta naiselta, miten hän oli yllättynyt. Rajoitusten tehdessä hänen kaupankäyntinsä vaikeaksi naapurit soittivat ovikelloa ja tarjoutuivat tekemään ostokset hänen puolestaan. Siitä lähtien hänen ovensa taakse ilmestyi joka viikko ostokassi ruokakaupasta. Ennen tätä en tiennyt, että rappukäytävälläni on niin monta auttavaa kättä, hän kertoi minulle.

Hän ei ole ainut. Monet auttavat toisia arjessa. Pandemia auttoi meitä ymmärtämään yhteenkuuluvuutemme ja miten riippuvaisia olemme toisistamme. Hyvän tekemisen kädet ovat lisääntyneet, vaikka jo luulimme individualismin voimistuneen ja vallanneen koko käden. Hädässä näimme miten auttavat kädet selvästi toimivat käytännössä. Ja näitä käsiä on.

Edellisellä viikolla ja vielä tällä viikolla auttavilla käsillä on ollut kädet täynnä sammuttaessa vuosikymmenien suurinta maastopaloa Kalajoella. Pelastusjohto iloitsi paikalle saapuneiden vapaaehtoispalomiesten suuresta määrästä. Selvisi että yhdessä olemme vahvoja.

Yhteen liitetyt kädet tekemässä hyvää. Sitä ihmiskunta tarvitsee kamppaillessaan pandemian, palojen, yksinäisyyden ja ilmastouhkien kanssa.

”Pysykäämme horjumatta tunnustuksessa ja toivossa, sillä hän, joka on antanut meille lupauksensa, on luotettava. Pitäkäämme huolta toinen toisestamme ja kannustakaamme toisiamme rakkauteen ja hyviin tekoihin.” Hepr. 10:23-24

Kirje heprealaisille kirjoittaja yhdistää hyvän Jumalan tunnustuksen rakkauteen ja hyviin tekoihin. Evankeliumia, Jumalan rakkauden ja armon iloista sanomaa, on julistettava sanoin ja konkreettisoin teoin niin arjessa kuin maailmalla. Kyseessä on uskottavasta todistuksesta, sanat yksinään eivät riitä.

Luther korostaa, että teemme hyvät teot lähimmäisemme, emme Jumalan puolesta. Jumala ei tarvitse hyviä tekojamme, mutta lähimmäisemme niitä kylläkin tarvitsee. Siksi kristitty ihminen tulee olla mitä halukkain palvelija. Ei Jumalan rakkautta tienatakseen vaan sitä edespäin antamalla, lähimmäisen auttamisella hyvillä teoilla. Jumala tarvitsee meidän auttavia käsiä. Huomiomme kuuluu siis olla lähimmäisissämme.

Jokainen, joka on kantanut jotain painavaa tietää miltä tuntuu, kun joku ojentaa auttavan käden. Jokainen, joka joskus on ollut huolestunut tietää miltä tuntuu, kun joku pysähtyi kuuntelemaan. Jokainen, jolla joskus on ollut aivan liikaa tekemistä tietää miltä tuntuu, kun joku tarjoutui auttamaan. Yhtäkkiä asiat helpottuivat. Hyvän tekemisen käsi voi muuttaa paljon.

Joku voi kysyä, riittääkö tämä? Ei yksittäinen hyvä teko maailmaa pelasta. Jokainen rakkaudesta tehty hyvä teko tekee elämästä kuitenkin vähän helpompaa ja antaa rohkeutta uskoa huomiseen. Niin kauan, kun

Partiolaisten tarpojat piirtävät kätensä ääriiviivat ja miettivät miten käsillään voivat lähimmäistä auttaa, meillä on tulvaisuus. Niin kauan, kun halukkaat kädet auttavat hädässä, toivoa on.

Kokoonnumme kirkonkokoukseen pandemian neljännen aallon aikana. Tulevaisuudessa on monta kysymysmerkkiä. Pöydällämme on monta asiaa, jotka odottavat ratkaisua. Saamme palvella Kristuksen kirkossa. Jumala rakastaa meitä ja Kristuksen tähden olemme saaneet paljon anteeksi. Jumalan rakkaus kutsuu meitä myös tällä viikolla. Tehtävämme on toimia kirkossa, joka näkee lähimmäisen ja hänen elämäntilanteensa, niin omassa maassamme kuin maailmassamme. Kirkossa, joka haluaa sekä sanassa ja teossa välittää Jumalan rakkautta. Yhdessä, Jumalan ja auttavien käsien kanssa rohkenemme uskoa tulevaisuuteen.